

МЕФИСТОФЕЛЪ.

За тоя пжтъ оставамъ тѣй да мине ;
 Че има нѣколко години,
 Откакъ не сме се ний видѣли.
 Културта, която цѣлий свѣтъ покри,
 И дявола можа да покори :
 И сѣверниятъ призракъ нѣма вече сега,
 Не виждашъ ни опашка, ни нокти, ни рога.
 Да, жалъ ме е за кривия мой кракъ.
 Но за прѣдъ хора той е лошавъ знакъ.
 Затуй отдавна си съ лъжливи служа азъ обувки,
 Катъ младитѣ контета съсъ прѣструвки.

ВЪЩИЦАТА (играе).

У мене умъ и разумъ вече не останá,
 Щомъ видѣхъ пакъ тукъ моя Сатана !

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Туй име, жено, — остави го на страна !

ВЪЩИЦАТА.

Защо ? какво ви е сторило то ?

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Отдавна е то стара басня ;
 Но хората не сж на по-добро :
 Отъ злия въ злитѣ ги сждбата тласна.
 Зови ме господинъ Баронъ, и стига туй ;
 И азъ съмъ кавалеръ катъ всички кавалери.
 Не се съмнѣвай, че съмъ благороденъ, чуй !
 Ей на : такъвъ се гербъ за менъ намѣри.
 (Прави едно неприлично движение).